

(vidovdan. rs 31. 8. 2010)

Ухватила се извјесна интелектуална господа великог простора у приватним (личним, уз ко зна чије донације) медијима, као дјеца за звечку. Пишу шта хоће, шта им падне на памет, објављују кога хоће, држе предике, дијеле овај иначе располућени (четници-партизани), подијељени и унесрећени народ на некакву глупу подјелу (другосрбијанци, ових дана додаше им да су расисти, првосрбијанци, трећесрбијанци, петооктобарсрбијанци). Опредјељују се интереџијски, прелијећу из партије у партију, на ТВ каналима причају небулозе, у чему предњачи утисак антисрпског утиска.

Зашто им је повод - став Међународног суда (неправде) у вези фантомске државе Косово, када је само у овој години било много повода значајнијих и опаснијих за ову земљу и овај народ. Одговор је прост. О свим другим порама живота ове земље не дозвољава им морал да било шта напишу позитивно. Замислите када би један уважени интелектуалац написао да Предсједник државе, предсједник Владе, министри, Парламент, воде ову земљу у благостање, онда би то било „помало ступидно“.

Ипак непотребно су упливали у материју која им је у суштини страна. Вјероватно су сматрали, или сматрају да је најбезболније да у тој области похвале предсједника и министра спољних послова и да их представе као велике борце за очување Космета. Како је Космет у срцу сваког Србина, онда је то шанса да им се заборави све оно друго шта су и шта нису урадили.

Тако један врсни интелектуалац каже: „да ли су Тадић и Јеремић морали знати да ће МСП донети пресуду на штету Србије – па су, тако, одговорни што су: 1. или као незналице гурнули Србију у штету; 2. или као неко ко је знао шта ће се десити свесно нашкодили српским интересима. Друго питање је да ли су Тадић и Јеремић – када су, након пресуде МСП, поднели резолуцију УН – само наставили да наносе штету Србији. У овом тексту покушаћу још једном да образложим зашто на оба питања ипак одговарам одречно (ризикујући да поново будем назван „спавачем“, „саучесником“ и „будалом“)...

„Да ли би стварно било боље да уместо Вука Јеремића нашу дипломатију води Чедомир Јовановић“

Да, Предсједник и министар спољних послова и не само они, морали су знати и знали су да ће савјетодавни став Суда (не ради се о пресуди) бити у корист Шиптара.

Упозоравани су на то када су се одлучили на „велики дипломатски потез“ (не ради се о великом дипломатском потезу, јер свака земља чланица ОУН по Повељи има право да затражи савјетодавно мишљење Суда о било ком проблему, а ГС је дужна да то процедурално прослиједи) и током 22 мјесеца рада судија - мутивода (шире види у Отвореном писму господину Вукадиновићу).

Да, и овом резолуцијом настављају (што је већ евидентно) да наносе још већу штету.

Да, није аутор текстова под насловима: „Србија после МСП“ и „У чему је спор“ ни спавач, ни будала ни саучесник, али јесте непознавалац технике дипломатије, обавјештајних игара владара из сјенке и њихових шпијунских агенција, глобалних кретања и незапамћене моћи финансијског капитала. У овом случају техника је једноставна: страни дипломати, посебно Империје зла (први сам јавно у „Сведоку“ прије 5 година употребио ту синтаагму, преузевши је од Киксингера и Бжежинског, који су тако називали СССР) и других сила, на пријемима у разговорима, добију налог да представницима српске дипломатије шапну да се Србија обрати Суду.

То исто на вишем нивоу шапну министру спољних послова. Ови хитно шаљу телеграме, праве анализе, сматрајући ту информацију огромним дипломатским успјехом. Шаптакима је био интерес да се Србија обрати Суду, а Суд ће, знали су, односно припремили су га унапријед, дати позитивно мишљење Шиптарима. То се сада догађа и са резолуцијом. Дакле, професор је морао избјећи политичко опредјељење, морао је баш зато што је професор, да се издигне изнад политике, јер је у овој земљи свако политичко питање и опредјељење уствари мишљење неке партије. Зато је један, такође, власник медија, био груб, јер је (ни у лудилу га не браним) из властитог политичког искуства (док је био Бог у СПС и ЈУЛ) професорове ставове схватио да су мисли неког ментора или неке партије, иако се професор у тој грубости није требао препознати..

Да, Чедо би био бољи министар спољних послова. Можда би се определијелио да министарску дужност обавља онако како се то иначе ради у свијету. Основни задатак министра је да организује дипломатску службу, чије информације (и анализе „труста мозгова“ у МСП-у) преноси предсједнику Владе, другим министрствима (када се ради о ресорним питањима), да координира рад са министарствима. Учествоје у креирању спољне политике, а не креира је самостално или у дослуху, односно по диктату

Предсједником. У Србији није предсједнички систем као у Француској, гдје је Предсједник искључиво одговоран за спољну политику. Дужност му је била да макар једном годишње поднесе извјештај Парламенту, гдје би требало да се формира спољна политика Србије или Влади Србије.

Напомињем да у овој земљи, посебно од петооктобарске контрареволуције и бабе и жабе воде спољну политику. „Креира“ се на тридесетак мјеста. Из властитог дугогодишњег дипломатског искуства износим да су ме често домаћини и страни дипломати у Дипломатском кору земље пријема питали: „Ко и где креира спољну политику Србије (СРЈ, ДЗ)“. На то је јавно одговарао „врсни“ српски дипломата Ст. Протић и то у сред Имерије: „За мене не постоји Председник државе (само се предсједник државе, када му се не употребљава име, пише великим словом), председник Владе министар спољних послова, ја креирам спољну политику“. Та иста Империја замолила је тада СРЈ да га повуче (након 6 мјесеци), јер већу будалаштину нису никада чули. Нормална земља пријема жели да чује ставове земље одашиљања, јавне и тајне, а не некаквих несрећника попут Ст-а.

Моментално и једна нова партија (СНС) увелико креира спољну политику, јер први човјек те странке доставља Пројекат Бриселу како да се ријеша питање Космета, а његов замјеник сања да буде министар спољних послова, и биће, с обзиром на то да каже да без Имерије „нема живота“.

Послије сијасета дилема, доказа, питања, одговора, постављених тест питања, посебно става који је шокантан, да Предсједник може да постави НАТО заставу на Скупштину, да може да настави да се здрави са Тачијем, те да би послјер тога био још јачи, професор се пита: „Да ли је требало уопште покушавати, пошто смо на крају изгубили? Одговор на ово питање зависи од наше животне филозофије - треба ли се, уопште, борити са неким ко је јачи, или не. Они који на ово питање одговарају одречно, данас су махом у другосрбијанском табору...“ Иако не могу да одгонетнем ко су другосрбијанци, ове дилеме врсног интелектуалца јесу дилеме.

Сјећам се приче једног мог професора, који је као студент из Јасеновца одведен у логор Беисфорд (Шведска) на рад. Једнога дана 1942. године, причао је професор, логораш је убио Њемца стражара, а другог је ранио. Њемци су стријељали 300 (тристотине), како каже професор, „елитних српских младића“. Међу логорашима био је и пуковник Диклић, који је затражио разговор са командантом логора. Успио је да наговори Њемца да му препусти руковођење српским логорашима. Говорио је пуковник да не би требало да правимо непотребне побуне, сјећа се професор, јер смо у тешким временима. Савјетовао

је да ако неко хоће да бјежи нека бјежи без убијања Њемаца. Како неки нису били сагласни, назвавши то пацифизмом, један млади логораш ударио је лопатом пуковника Диклића по лицу. Када је био на реферисању, командант логора га је питао, ко га је ударио. Одговорио је да се поклизвао и пао, јер је знао да би млади логораш био стријељан.

У

овом контексту треба подсјетити да је у току Другог свјетског рата једино у Србији и према Србима примењивана одмазда: за једног убијеног Њемца стријељано је 100 Срба. Тога није било ни у ендехазији ни на било којој територији која ће ући у састав оне Југе. Да ли су онај логораш или неки млади скојевац имали право да убију Њемца, озбиљно је и морално и психолошко и социолошко и философско питање.

С обзиром на то да је Србија поодавно логор, посебно после петоктобарске контрареволуције и да је командант тог логора Империја, дилема је шта је и шта би требало радити. Нека се нико не вара, осим Срба и националне мањине су у логору, посебно Шиптари. Побуне, убиства и отцјепљење Шиптара командант логора није санкционисао. Зато је требало (то поновљам у свим текстовима) преговарати само са командантом логора, а не сједати за сто са логорашима. Пут преко Суда и сада ГС је пут команданта логора - Империје, а не српско дипломатско умјеће.

Негдје у подсвијести сам мислио да ће се ова преписка завршити, кад се појави мој познаник, историчар са тезом: „Пуста је фарса да ћемо вратити КиМ мирним путем. Не заговарам нови рат, али осећам обавезу да кажем свом народу да је тако било и да ће тако остати. Да није тако, не би САД изградиле базе на Косову...“ Ето како се познати историчар обраћа и шта саопштава „свом“ народу. Да ли тај историчар има право да буде политичар. Нема. Да ли тај историчар има право да лети из странке у странку, партије у партију, као голуб с балкона на балкон. Нема.

И он сада проноси и преноси мисли вође нове српске партије (НСС) у коју је прелетио. Констатује да се КиМ не може вратити мирним путем, а против је рата. Другим ријечима, заговара ставове Империје зла и Бајдена; “Оставимо Косово по страни, развијајмо друге односе“. Сада сви као пачићи понављају, посебно онај двојац, ту флоскулу. Доведу чак Њемца уочи засједања ГС (ни ово неће увјерити професоре у НСПМ да је све намјерно и намјера), који им у сред Београда каже „да је Косово држава“. То понови и у Приштини. Зашто и не би када је уочи посјете, несрећни министар спољних послова изјавио да у односима Србије и Њемачке тече мед и млијеко. Опростио бих професору историје да је уместо цитираног рекао да је Космет изгубљен политички, али и не историјски, што

значи да сада рата нема, али да ће га једнога дана бити.

Свака нормална земља, када договара било коју посјету и на било ком нивоу, унапријед, дипломатским каналима, утврди програм посјете до најситнијих детаља, посебно сазна основне ставове које ће гост изнијети. Ако се потписује неки споразум, уговор, протокол, текстови се усагласе, такође, до најситнијег детаља. Врло је битно у ком времену, временима ће доћи до посјете. С обзиром на то да је српска страна знала шта ће изјавити Њемац, посјета је морала бити одгођена.

Међутим, нема нам изгледа помоћи када интелектуална Србија мисли да је мудра дипломатија, захтјевом за савјетодавно мишљење Суда и сада резолуцијом, утјерала свима страх у кости о чему свједочи слиједећи жалосни став: „Да је све то фингирање, не би нас походио Вестервеле, не би нам ломили руку сви ти Британци, Немци и Французи, не би нам Карпендер, са насловне стране Политике, поручивао да „српски предлог резолуције иритира САД и водеће земље ЕУ“, не би нам он претио да „уколико Београд остане на садашњем курсу по питању Косова (...) у односима САД и Србије могло би да дође до захлађења“, а „процес европских интеграција Србије да буде одложен... Да је све то фингирање, не би напредњаци тражили да текст резолуције „ускладимо са нашим ЕУ пријатељима“, не бисмо поново читали „храбре“ текстове Бошка Јакшића у којима он критикује власт, не бисмо на Б92, у Данасу, у Блицу, поново имали процесију стручњака и аналитичара који нас једногласно убеђују да резолуција угрожава нашу „европску будућност“ и да је морамо повући...”

Не би било добро у овом обраћању заобићи једну интелектуалку која се осврнула на „српски расизам“ у контексту положаја Рома. Ухватио сам поруку те интелектуалке. У неким другим временима похвалио бих текст. Али, како то да баш сада пише о тој теми када Саркози протјерује Роме. Саркози је дошао на власт углавном због чињенице да је дјеловао као снажан политичар који је обећао да ће очистити илегалце. Човјек се само држи задате ријечи. Њемци то раде испод жита и без велике помпе, такође, протјерују Роме. Срби се играју на свој рачун као што то ради та ауторка, односно проблем рома преносе на Србију.

Онај познати лумпкњижевник бивши изванредни и опуномоћени амбасадор, по ко зна који пут, пљује по патриотизму и патриотама. Коштуница му је рак рана. Не може да му опрости што му је своједобно потписао акредитиве и послао га на Кипар за амбасадора, иако то није желио, односно сматра да је неморално што је држава на њему потрошила око 400.000 Евра за 4 године (плата, резиденција, репрезентација, путовања). Та величина српске књижевности, сачекао их је овога пута иза кривине. Између осталог

пише: „Шта друго очекује државу која економију предаје странцима, а власт домаћим уличним бандама? Србију је, господо, упропастио дилетантизам надобудних „патриота“, а Албанци и „Империја“ су - опет ћу то поновити - пуки корисници те пропасти, никако њен узрок. И ту је благонаклон Антонићев став према Тадићу јасан показатељ да и овај иде стопама претходника“.

Упрвој емисији утискачице антисрпског утиска, након двомјесечног одмора (29. о.м.), појави се тај српски списатељ у друштву мрзовољних и полууспаваних уредника недјељника и дневних листова. Увјерен сам да када би одгледао репризу (то се односи и на уреднике) тог утиска и послушао самога себе шта је све лапрдао, да би се постидио, под условом да буде у пристојнијем стању од онога у емисији. Зато ми је искрено жао да је професоре (председника ДСС и аналитичара НСПМ) испио у чаши вискија у тексту под насловом „Bad trip“.

Умјесто закључка: освртање на било које политичко питање је борба за власт. Политика је настојање човјека да стекне пуномоћ за вршење власти. Ако вјерује да му моћ даје народ, онда га он излуђује у масмедијима. Зато су се професори морали уздићи изнад политике и избјећи политичка опредјељења. Како извршити моралну обнову, питање је свих питања. Прије свега, између себе морамо бити морални. Нажалост ни Црква данас не схвата шта је то морална обнова. Како је Србија у моралном логору, неће је спасити ниједна политичка партија, Двор, Влада...